

DE GELIJKENIS VAN DE BARMHARTIGE SAMARITAAN

*CHRISTUS EN DE WETGELEERDE
DE REFO-PRIESTER & DE REFO-LEVIET
DE JOOD IN DE GOOT EN DE BARMHARTIGE SAMARITAAN*

Audiopreek op schrift gesteld van G.P.P. Burggraaf

Votum:

*Onze hulp en onze enige verwachting is in de Naam des Heeren Heeren,
Die hemel en aarde gemaakt heeft, die trouwe houdt en eeuwig leeft, en
die nooit laat varen het werk dat Zijn hand begonnen is. Amen.*

Laat ons deze godsdienstoefening aanvangen met het zingen van Psalm 27:1 en 2.

Gemeente, de Schriftlezing voor deze avond kunt vinden in het heilig Evangelie van Lukas, Lukas 10, de verzen 25 tot en met 37. Doch vooraf de Twaalf Artikelen van het algemeen ongetwijfeld christelijk geloof.

Gebed

De tekstwoorden van onze overdenking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Lukas 10, daarvan het 25e tot en met het 37e vers, waarin we de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan u reeds hebben voorgelezen.

Gemeente, de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan is een antwoord op de zelfrechtvaardigende vraag van de wetgeleerde, namelijk wie toch wel zijn naaste was. In Christus leren we wie onze naaste is, voornamelijk juist diegenen die wij van nature het minst liefhebben. Christus heeft echter de schurftigste schapen het meest lief, want Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven (Rom. 5:6). We zien het ook in de gelijkenis van de verloren zoon. De verloren zoon trapt zijn vader op het hart als hij de wereld verkiest boven het vaderlijk huis, maar zijn vader heeft die jongen terug gekeken en terug gebeden en zijn verloren zoon tegemoet gesnel, innig omhelst, toen die jongen als een verloren landloper tot zijn vader wederkeerde.

Die onvoorwaardelijke liefde tot de naaste zien we ook bij de barmhartige Samaritaan. De Samaritaan hielp een Jood uit de goot, terwijl Joden en Samaritanen elkaar vanouds haatten. Christus leert ons onze vijanden lief te hebben, tenminste, als we zelf als een vijand met God verzoend zijn geworden. Dan zullen we barmhartigheid aan onze naasten betonen, gelijk onze Vader in de hemel barmhartig is, echter nooit ten koste van de Waarheid van het Evangelie en de ere Gods. Deze gelijkenis staat in het kader van het stuk der dankbaarheid, hoewel de barmhartige Samaritaan een type van Christus en Zijn opzoekende zondaarsliefde is.

Deze gelijkenis is -zoals alle gelijkenissen zijn- een verborgenheid en alleen Gods kinderen kunnen het verstaan (Matth. 13:11), naar de mate des geloofs. De godsdienst gaat met de eindopdracht *-ga heen en doe gij desgelijks-* aan het werk, om er heimelijk een goed mens mee te zijn. Dienende liefde is echter geen verdienstelijke, maar verschuldigde liefde. Die liefde gaat niet van de mens uit, maar van Christus. Want Paulus zegt: *"De liefde van Christus dringt ons."*

Voor Gods volk is deze gelijkenis geen opdracht, want die opdracht heeft Christus Zelf Zijn volk bewezen, opdat het altoos Hem zou vrezen. Gods volk is niet de dienende partij, dat is Christus. Gods volk is het lijdend voorwerp van de liefde en barmhartigheid van Christus. Wel zullen Zijn kinderen in Zijn voetstappen gaan, maar dan als vrucht van Zijn dienen.

Het antwoord wat Christus de Wetgeleerde geeft "ga heen, die gij desgelijks", is dus een borgtochtelijk antwoord voor de levende Kerk. Gods volk wandelt in de vervulde geboden en doet de goede werken van Christus.

Of wilt u het uwe er ook nog aan toevoegen?

Heiligmaking en/of goede werken heeft met de Wet niets te maken, het is een gunst. Die gunst heeft God Zijn volk bewezen, opdat zij altoos Hem zou vrezen. Christus is namelijk een volkomen Zaligmaker, ook ten aanzien van de vruchtbaarheid in het leven der dankbaarheid.

In afhankelijkheid des Heeren zouden wij met u de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan willen overdenken, een overbekende gelijkenis, doch weinig verstaan en nog minder gedaan.

In het u voorgelezen Schriftgedeelte staat geschreven dat een zeker wetgeleerde opstond om Jezus te verzoeken. Die man wilde Christus verzoeken. Dat heeft de duivel zovele malen bij Christus geprobeerd o.a. met zijn verzoeken in de woestijn. Die wetgeleerde had er dus

goed aan gedaan als hij eerst de duivel had geraadpleegd of hij kans van slagen had om Christus te verzoeken, want dan had de duivel die man wel kunnen vertellen, dat alle pogingen om Jezus tot zonde te verleiden, bijvoorbeeld tot mislukken gedoemd zijn. Tegen de Rots der eeuwen loopt zelfs de duivel zich te pletter.

Deze wetgeleerde, deze rechtzinnige refo-dominee, kan het Gode verheerlijkende getuigenis van de Heere Jezus en de daaraan verbonden zaligheid van Sion namelijk niet verdragen en staat op van zijn zitplaats. Om zijn vrome mond krult een valse grijns en op zijn vrome tong heeft hij een vrome vraag, maar zijn slangenhart is vol addervergif.

Als de duivel opstaat van zijn kerkelijke zitplaats, rammelt hij niet met zijn ketting, maar dan komt hij op kousevoeten als een engel des lichts. Neerbuigend ootmoedig wendt de wetgeleerde zich tot Jezus en erkent Hem als zijn Meerdere. Zijn vraag klinkt onderdanig vroom: *"Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"*

Wat een begerige zielevraag, zou je zeggen, en wat een diepe zelfvernedering klinkt er in die vraag door. Die man zou je toch direct het Evangelie moeten preken, want die man is tenminste gewillig om nog wat te doen. Die man eigende zich de zaligheid niet eigenhandig toe, nee, hij zet zich er helemaal buiten.

Deze wetgeleerde was nog eens een man, die Jezus benodigde en naar Jezus was gevluht, met de vraag of hij aan zijn zaligheid ook nog een traan toe moest voegen, en zo ja, dan zou hij direct de kraan open zetten om zijn tranen de vrije loop te laten.

Ja, je hebt van die mensen, die bij elke indruk op een knopje drukken en emmers vol tranen kunnen wenen. Die rijke jongeling kon het in ieder geval, want die ging huilende naar zijn huis, omdat Christus hem gezegd had alles te verkopen en Hem te volgen en dat deed die rijke jongeling in tranen uitbarsten, want om al zijn godsdienst in de uitverkoop te doen, dat vond hij een doodzonde en daar had te lang voor aan het optellen geweest. Het vak 'aftrekken' wordt namelijk niet op de school van de Farizeeërs gedoceerd. Nee, daar leer je alleen maar optellen en als je dan je ganse leven zoveel godsdienst verzameld heeft, dan doe je dat maar zo niet in de uitverkoop. Om zijn zaligheid compleet te maken, wilde die rijke jongeling er nog wel wat bijklussen, en zo begaf die jongen zich naar Jezus, met de vraag hoeveel overuren hij nog moest maken om van zijn zaligheid verzekerd te zijn.

Dezelfde vraag stelde ook die wetgeleerde aan Christus, echter met een ander oogmerk dan die rijke jongeling. Die rijke jongeling meende

het heel serieus, hoewel hij ervoor bedankte om in de werken te worden afgebroken. Die wetgeleerde, stelde zijn vraag met een vals oogmerk, namelijk om Jezus op Zijn woorden te vangen: *"Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"*

De vraag van de wetgeleerde past helemaal in de tegenwoordige 'reformatorische' denkwereld. De mens wil wat doen, de mens wil zijn best doen, zijn uiterste best doen, desnoods tot bloedens toe, om het eeuwige leven te beërven.

Gods volk wordt er echter ziek van om onder een prediking te verkeren waar de prediker de mensen volpompt met geloof, aan het werk zet met studeren, mediteren, bidden, goede werken betrachten en ga zo maar door. Maar het gros belijders voelt zich onder zo'n doe-preek geheel opgelucht, want ja, niks doen, dat ligt de mens niet, nee, dat is al te Stoïcijns, zegt men tegenwoordig. Om uit genáde zalig te worden, dat lijkt ons niet, nee, we willen ervoor werken, met de Wet van Mozes in ons vaandel. Er staat immers geschreven dat degenen die niet werken, ook niet zullen eten. En dat heeft Dijkgraaf van de SGP onlangs ook nog eens bevestigd, maar ik vroeg me af waarom de man zelf niet aan het werk gaat, aangezien hij van de bijstand leeft, omdat de tweede kamer niet meer is dan een sociale werkplaats, waarin zij elkander zoet houden met alles en nog niks en leven op de zak van de werkende klasse. Dus werken, werken, ja..., om God uit handen te blijven.

De vraag van de wetgeleerde klinkt niet brutaal, hij lijkt heel nederig zijn vraag te stellen: *"Meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"*

Mééster! Nou, nou, dát klinkt onderdanig eerbiedig! De rijke jongeling zei het nog intiemer: *"Goéde Meester...!"*

Dus die mensen kwamen op uit de diepte van hun adamsbestaan zou je zeggen. En achter de vraag van de wetgeleerde gaat inderdaad een hele diepte schuil, ja, want achter deze schijnbaar geestelijke zielevraag gaat een helse diepte schuil.

De wetgeleerde, die er goed over nagedacht heeft met welke vraag hij Jezus het best kon vangen, heeft namelijk maar één oogmerk, namelijk om Christus te verzoeken in de hoop dat Hij iets zou zeggen dat in strijd zou zijn met de Wet Gods.

Dat is ook in onze dagen niet veranderd. De godsdienst is er altijd subtiel op uit om je op je 'woorden' te vangen. Ik heb er het nodige in meegemaakt en nog. Dat is niet erg, want je vijanden zijn net zo nuttig als je vrienden, en alles moet medewerken ten goede, in het leven van

degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn.

Christus gaat niet voor die deftige en eerwaardige refo-dominee opzij, nee, Hij dient deze huichelaar van gezouten repliek en vangt de man in zijn eigen wettische garen. De wetgeleerde komt op uit de Wet der werken, maar hij krijgt de eis der Wet als een boemerang op zijn hoofd terug. Als de wetgeleerde zijn vraag gesteld heeft, stelt Christus hem namelijk een dubbele wedervraag: *"Wat is in de Wet geschreven? Hoe leest gij?"*

Wel, op die eerste vraag wist die wetgeleerde wel antwoord te geven, immers, als oudgediende uit het veteranenleger van Mozes wist hij de samenvatting van de Wet wel uit zijn hoofd op te rammelen. Maar op die tweede vraag: "Hoe leest gij", gaat hij niet in. Hij is er van overtuigd dat hij de Wet naar de zin en mening van Mozes kent, niet wetende dat hij met Mozes het beloofde land niet inkomt.

Het antwoord op het eerste gedeelte van de wedervraag van Christus wist de wetgeleerde feilloos op te hoesten. *"En hij, antwoordende, zeide: Gij zult de Heere, uw God liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelf."*

Ja, de Wet kon hij wel uit zijn hoofd oprammelen. De schare die de Wet niet kende, was vervloekt, maar hij niet. Nee, hij had zijn lesje goed geleerd. Hij wist precies te vertellen wat zijn regel des levens was, namelijk: *"Doe dat en gij zult leven."* En hij meende daarin al vergevorderd te zijn, want hij had de graad van "dr. Regel des levens" behaald en schriftelijk ingelijst aan de muur hangen.

Op het tweede gedeelte van de wedervraag van Christus "Hoe leest gij?" geeft de wetgeleerde echter geen antwoord.

Maar die vraag: "Hoe leest gij?" blijft wel staan.

"Leest gij de Wet om een heilig mens te worden, of leest de Wet ú om u aan uw vrome goddeloosheid te ontdekken?"

Wel, daar gaat de wetgeleerde niet op in, want dan had hij al direct naar huis kunnen gaan, omdat hij de Wet las door de bril van een biblicist en een biblicist leest de Wet als een kookboek: hier een weinig en daar een weinig, zus en zo, enz.

Hoe lezen wij de Wet, geliefden?

Van nature leest elk kerkmens de Wet Gods als een doe-regel om met de werken der Wet de zaak met God in orde te brengen. En als je je op kerkelijk gebied enigszins verdienstelijk hebt gemaakt, dan mag je er volgens zeggen- vanuit gaan dat je op grond van je inzet de Wet aan je zijde hebt, omdat je er helemaal voor inzet om de Wet te doen uit dankbaarheid. Als je echter op deze manier de Wet leest, doe je de Wet

teniet en doe je de Wet in het geheel niet! Immers, met al je doen en laten ben je nog onder de Wet en degenen die onder de Wet zijn, zijn onder de vloek en leven geheel zónder de Wet, zoals Paulus met al zijn godsdienstige ijver geheel zonder de Wet leefde in zijn eertijds (Rom. 7:9).

Ik zal u vertellen, geliefden, dat hetgeen Paulus schrijft in Rom. 7:9 dat dat de ontdekking van je leven is, namelijk als je er achter komt dat je zonder de Wet leeft, met heel je degelijke refo-godsdienst. Dan kom je met al je liefdadigheids-activiteiten en scheepsladingen goede werken openbaar als een vervloekte wetsovertreder, ja, als een brandhout voor de hel.

Want als de Wet zich aandient, dan gaat de Wet ons gaat lezen en de geboden voorschrijven in zijn verdoemende kracht.

Daar had die wetgeleerde geen kennis aan, want anders had hij zichzelf wel als een helleling voor de voeten van Christus in het stof geworpen en Hem op genade of ongenade om genade gesmeekt.

Maar nee, deze ambtsdrager kon met de Wet van Mozes nog aardig uit de voeten om die op andere mensen toe te passen, behalve op zichzelf.

Als de Wet Wet wordt in je leven, geliefden, dan laat je het wel om een woordenstrijd te voeren over de leer van Christus met Gods bevestigde volk, want dan komt ras de hel voor je in zicht, welks aanblik je mond doet verstommen en je haren ten berge doen rijzen.

Ik spreek tot degenen die de Wet verstaan, want al heb je geen kennis aan de Wet als de bediening des doods, geloof je niet dat je ten spijt van al je degelijke godsdienst daadwerkelijk verloren bent en dan zal je je oor altijd bij de duivel te luisteren leggen.

Maar de duivel is een meester in het gerust stellen van verontruste gewetens. Met een verontrust geweten weet de duivel heel goed raad en hij zal een geestelijk verontruste ziel met allerlei schouderklopjes en zoete influisteringen geruststellen en van het recht Gods en van Christus afhouden. De duivel is een meester in de zaligspreking van geestelijk verontruste zielen.

Maar als het niet verder komt dan louter consciëntiewerk in uw leven, geliefden, dan zult u zich altijd door de duivel laten strelen.

Maar als de Wet ALS Wet zich aandient, dan is het met al die wettische consciëntieknepen gedaan, want dan drukt de Wet het vonnis des doods in je hart en in je leden, en dan behoort 'zalig worden' niet meer tot de mogelijkheden.

U zegt: Man, u maakt me benauwd.

Ik wilde dat het waar was, want dan zou u terstond tot God gaan

schreeuwen om genade, op genade of ongenade.

Die wetgeleerde had zijn lesje in de schoolbank van Mozes dus goed geleerd en zonder haperen zegt hij de samenvatting van de Wet uit zijn hoofd op. *"Gij zult den Heere, uw God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw kracht, en uit geheel uw verstand; en uw naaste als uzelfven."*

Triomfantelijk vroom kijkt hij naar de Heere Jezus en voelt zich danig gestreeld door de pluim die Jezus hem geeft: *"Gij hebt recht geantwoord."*

Ja, hoe kon het ook anders, als wetgeleerde zat hij op de stoel van Mozes en wie zou het beter weten dan hij? De gist in zijn schoenen zal wel danig gerezen zijn op de goedkeuring van Jezus. Maar als Christus de wetgeleerde schijnbaar goedkeurend over zijn bol gestreken heeft, pakt Hij hem plotseling in zijn vrome kraag met de woorden: *"Doe dat, en gij zult leven!"*

De Heere Jezus doorzag het duivelse oogmerk van dr. Regel des Levens wel, namelijk om Mozes tegen Hem uit te spelen. Daarom antwoordt Christus de dwaas naar zijn dwaasheid. Christus vangt de man in zijn eigen garen met geestelijke aikido, waarmee je je tegenstander met zijn eigen wapens verslaat. Dat kun je niet nadoen, maar het wordt wel veel gedaan, maar zulke hypocriete dwepers leg je met een knipoog op de grond.

Christus verkondigt de wetgeleerde niet het Evangelie, maar de voorwaarden van het werkverbond, naar zijn eigen keuze en tot zijn eigen veroordeling. Christus keurt het bijbelse antwoord van de wetgeleerde namelijk goed en vervolgens beveelt Hij de man *in naam der Wet* -tot zijn eigen veroordeling- om al de geboden volmaakt te doen en te onderhouden: *"Doe dat en gij zult leven."*

Degenen die bij de Wet willen leven, zullen door de Wet geoordeeld worden. Dat bevestigt Christus met Zijn antwoord aan de wetgeleerde. Dat we zo weinig de Wet horen prediken, zoals Christus die predikt aan de wetgeleerde, zou betekenen dat er in onze dagen geen Farizeeërs meer zijn.

Vergeet het maar. In onze dagen zijn er meer Farizeeërs in de kerk dan mieren in een hoop, meer Hamans dan Mordechai's.

De kuil die de wetgeleerde voor Jezus groef, daar valt hij echter zelf in. We zien dat ook bij Haman, die een galg voor Mordechai had opgericht, maar uiteindelijk komt hij er zelf aan te hangen. Daar heeft de Heere voor gezorgd en dat doet Hij nog, want "de lieden die met u strijden, zullen vergaan", zegt mijn God.

De wetgeleerde is door Christus dus schaakmat gezet, maar de man probeert zichzelf te rechtvaardigen. Hij ziet wel in dat hij het verliezen moet en gooit het gauw over een andere boeg. Om zichzelf te rechtvaardigen stelt hij zijn tweede vraag: *"En wie is mijn naaste?"*

Christus' verdraagzaamheid gaat zover dat Hij de vraag van de arglistige wetgeleerde beantwoordt met de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Deze gelijkenis heeft Christus niet alleen gepreekt voor die ene wetgeleerde, maar is ook gericht tot de kerk van alle tijden en plaatsen.

"Wie is mijn naaste?"

Dat is niet een geselecteerd groepje, of een vroom gezelschap, nee, dat is ieder mens, ja, alle creaturen.

Ds. J. Fraanje zat eens met een ouderling in de pastorie. In de verte zagen zij een dronken man over straat waggelen. Ds. Fraanje zei toen tegen zijn ouderling: "Jan, ga eens naar buiten en geef die dronkaard eens een gulden, want daar loopt Fraanje!"

Ja, dat was nog een dominee met zelfkennis, en wist wie zijn naaste was. Opmerkelijk is dat Christus de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan predikt in de orde van ellende, verlossing en dankbaarheid. Tegenwoordig leren er velen dat je ook vanuit de dankbaarheid je ellende kan leren kennen. Dat zijn dus mensen die beginnen al met appels te plukken, nog voordat de boom geplant is!

Ja, dat zijn mensen, die eerst oogsten en dan zaaien. Dat zijn mensen die hun hele leven lachen, omdat ze bekeerd zijn, en dan eeuwig zullen huilen, omdat ze het niet zijn. Ja, met die heggeriaanse godsdienst kom je voor eeuwig om.

Als Christus de gelijkenis begint te preken, preekt Hij niet het geloof, maar zet die wetgeleerde voor de spiegel der Wet. *"Een zeker mens kwam af van Jeruzalem naar Jericho en viel onder de moordenaars, welke hem ook uitgetogen en daartoe [zware] slagen gegeven hebbende, gingen heen en lieten [hem] halfdood liggen", Luk. 10:30.*

Een zeker mens! Een uit de velen. Een mens, een adamiet, een gevallen zondaar, een verloren zondaar.

Hoewel Christus hier een gelijkenis preekt, zou die zekere mens Zacheüs, de tollenaar, geweest kunnen zijn. Zacheüs woonde immers in Jericho, een stad van God vervloekt, een stad die nooit herbouwd had mogen worden. Jericho was een stad van de publieken, een stad van de zwarte handel en algehele godsverlating.

Immers, degenen die van Jeruzalem naar Jericho reisden, waren over het algemeen niet van het beste soort. Zacheüs moet die weg al vele

keren hebben gelopen. Hoe het ook zij, er was een mens op weg van Jeruzalem naar Jericho. Een mens met een ziel voor de eeuwigheid, die ten dode toe wankelde. De weg die van Jeruzalem afgaat naar Jericho was namelijk niet de smalle, maar de brede weg des verderfs en op die weg lopen niet alleen wereldlingen; ook het gros kerkgangers loopt op die weg en zelfs dominees zijn op die weg te vinden, niet om te evangeliseren, maar wellicht om het bordeel te bezoeken in Jericho, want in Jeruzalem was kliksafe verplicht en dat konden zij in Jericho omzeilen.

Kijk maar naar die priester en die Leviet, die lopen ook op die weg, de weg van God af. Van nature lopen we allemaal op die weg, geliefden, plankgas richting eeuwige ondergang.

Onder die reizende mensen op die weg was er ooit een Mens op aarde die ook naar Jericho reisde om in het huis van een tollenaar te blijven om Zijn genade te verheerlijken. Christus reisde naar het vervloekte Jericho, omdat Hij door Jericho gaan moest, gelijk Hij door Samaria moest gaan, om een Samaritaanse hoer tot Zijn Bruid te maken.

Dus die man uit de gelijkenis kwam uit Jeruzalem en reisde naar Jericho, van de hemel naar de hel, zou je zeggen.

En geliefden, de man uit de gelijkenis die naar Jericho reisde, was een Jood, want Samaritanen kwamen niet in Jeruzalem en hielden geen gemeenschap met de Joden, maar de Joden permiteerden zich weleens een uitstapje naar de etalages van Jericho, omdat hun ogen niet verzadigd werden van het zien in Jeruzalem.

Sinds eeuwen was er een volkerenhaat gegroeid tussen de Joden en de Samaritanen, tussen de reformatorischen en de vrijzinnigen. De Samaritanen ontvingen Jezus niet, omdat Zijn aangezicht was als reizende naar Jeruzalem (Luk. 9:53).

De Samaritanen hadden zelf een 'heilige stad', namelijk Samaria en ze hadden ook hun 'heiligdom', namelijk de berg Gerizim.

Elke religie heeft zijn 'heiligdommen', zo heeft het Refodom zijn heiligdom, genaamd 'de refo-zuil', waarvoor ds. Visscher (GG) zijn benen uit zijn broek loopt, en uit die afgodische refo-zuil worden allerlei forums en stichtingen geboren, bijv. het satanische refo-forum waarop allerhande gal gekotst kan worden op Gods getuigen; 'de Stalen kerk' een refo-stichting die een popzangeres à la Madonna laat optreden om het refo-volk in extase te brengen. Directeur Bor houdt ook een van God vervloekte hollywood-voorstelling in de vorm van een dierentuin met refo-apen in een stalen kooi, die zichzelf afmartelen met brood en water, om de lijdende Kerk na te bootsen -de

spotboeven- met het Tetzal-oogmerk om de mensen geld uit hun zakken te kloppen, want na de voorstelling gaat de collectezak rond en dan kunnen de supporters een duit in het zakje werpen. Vervolgens krijgen de donateurs een zoen van de postbode uit Harskamp, want die man is zo blij met zijn satanische toneelvereniging, dat hij op de internet-video's van de stalen kerk zijn krokodillentranen spontaan de vrije loop laat.

Ja, en uit die refozuil is ook nog een andere vunzige stichting geboren, namelijk 'refoanders', een sodomhuis dat door ex-SGP-voorman Van der Vlies is geopend en door Van der Staaij wordt gesponsord en ook door refo-voorgangers wordt bezocht om letterlijk de homopraxis te bedrijven. Het sodomhuis der refofielen staat nu op instorten, omdat de directeur des huizes tussen vier muren zit opgesloten vanwege zijn onpasselijke praxis. Genoemde sodomstichting wordt door de overheid en de refokerken gesponsord, maar nu zoekt men een nieuwe directeur om de schandknappen van praktische bijstand te voorzien.... Wellicht kan Van der Vlies de voorzittershamer opnemen om zoveel mogelijk schandknappen te ridderen in de orde van de **Sodomitisch Gereformeerde Poppenkast**, onder de dekmantel van 'bijbels genormeerde politiek'.

Ja, we spotten ermee, want zulke gereformatoriseerde baälspraktijken moeten openlijk worden ontmaskerd en bespot, gelijk Elia de afgodische baälpriesterschaar op de Karmel bespotte.

We keren weer terug naar de gelijkenis.

De Jood uit de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan was dus reizende naar Jericho, maar werd onderweg door moordenaarsbende overvallen, uitgekled, beroofd en halfdood geslagen. Deze man werd dus in zijn rechtopstaande adamsloop ter helle met grof geweld tegen de grond geslagen op het vlakke des velds, net als Saulus op weg naar Damaskus van zijn paard geslagen werd, niet door rovers, maar door Jezus Zelf.

Die roofoverval en de gevolgen ervan, zoals Christus die tekent in deze gelijkenis, was een gevolg van de zondeval, zoals die in ons aller leven openbaar komt. We hebben onszelf van het eeuwige leven berooft en het gevolg daarvan is, dat wij vertreden liggen in ons geboortebloed en geen helper hebben. God kan ons immers soeverein voorbijgaan en dan hebben we niets te zeggen. We hebben immers al onze rechten verspeeld en zijn de duivel, de dood en de hel onderworpen.

Daar lag dus die stervende man aan de kant van de weg en er was niemand die ook maar één vinger naar hem uitstak. *"Geen oog had*

medelijden over u, om u een van deze dingen te doen, om zich over u te erbarmen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walgelijkheid van uw ziel, ten dage, toen gij geboren waart”, Ezech. 16:5. Wat had die man aan het aanbod van genade? Kon die man zich daarmee op de been helpen?

Het Rode Kruis liet het blijkbaar ook afweten, dus lag die man daar, vertreden in zijn geboortebloed te sterven. Geen oog had medelijden met hem. Zijn leven hing als een zijde draadje boven de hel en zijn levenseinde kon niet lang meer uitblijven.

Daar lag hij, als en overtreder van de Wet Gods, een gewisse dood te sterven. Immers, het eigenlijke werk van de bloedwreker, de Wet, is dodelijk, want de Wet is de bediening des doods. Die man was overvallen door de dood en daar lag hij dan om aanstonds zijn laatste adem uit te blazen.

Om gered te worden was die man echter nog te levend, want alleen doden zullen horen, de stem van de Zoon van God. En zo ligt die man de dood in te wachten.

Maar wacht eens even, daar komt iemand aan. Een helper en redder in nood. Het is een priester, een rechtzinnige dominee, zouden we zeggen. Dus u ziet, als de nood het hoogste is, is de redding nabij, tenminste, dat zou je toch mogen verwachten. Van een priester die de bediening der verzoening waarnam in de tempel mag je toch verwachten dat hij zich over deze man ontfermt. De priester komt uit dezelfde richting, namelijk uit Jeruzalem en reist eveneens richting Jericho. Hij heeft zijn ambtelijke taak er weer opzitten voor vandaag en spoedt zich in der haast naar zijn woonplaats.

O, dus de priesters maakten er ook al geen probleem van om in het vervloekte Jericho te bezoeken! Wat moest die priester feitelijk in Jericho doen? Het Evangelie verkondigen? Dat is niet aannemelijk. In het vervloekte Jericho woonde immers de schare die de Wet niet kende. Die priester schijnt echter haast te hebben en als hij die gewonde man ziet liggen, grijpt hij niet naar zijn EHBO-koffer, nee, hij strijkt zijn gewaad in de plooi en zet zijn vrome gezicht op zes uur, en met zevenmijlslarzen loopt die priester met een grote boog om die stervende man heen en ging tegenover hem voorbij. Met een afgewend gelaat passeert de priester deze zwaar gewonde man. Hij heeft geen oog voor zijn naaste in doodsnood, alleen aandacht voor zichzelf. Thuis gekomen zijnde zal deze priester God wel gedankt hebben dat hij niet was zoals deze man die de Wet niet kende en door eigen schuld de dood op zijn hals gehaald had.

De stervende man zal de moed wel opgegeven hebben toen hij het geluid van de voetstappen van die priester snel hoorde wegsterven. Van de kerk is er geen enkele verwachting te koesteren. De man viel buiten de wijk van de priester en dan val je buiten de genade van de kerk.

Sommige mensen zoeken overal te kerken, dan hier en dan daar, maar ze vinden het nergens. Die de vetste akkers zoeken, blijven het magerst. De rechte Schriftuurlijk-bevindelijke leer is wel schaars in onze dagen en het is niet verkeerd om je daaronder te zetten, maar wat ik bedoel, is, dat veel mensen het van een bepaalde dominee verwachten. Als u werkelijk van Godswege bearbeid wordt, zal het u bitter tegenvallen als u zich op het domineespad begeeft. Vest op prinsen geen betrouwen, waar gij nimmer heil bij vindt.

Die priester kon wel bevindelijk preken, maar om zijn 'heilige' handen met bloed te bezoedelen aan een stervende, met de kans om zelf overvallen te worden, dat ging die priester toch te ver. Hij zou onrein worden door het bloed van die gewonde man en dat zou zijn reputatie in de gevestigde kerk ernstig schaden. Nee, hij had belangrijker zaken aan zijn hoofd. Hij had geen tijd te verliezen. Hij had een belangrijke vergadering in Jericho over honderd nieuwe regels die het Sanhedrin wilde invoeren om nog heiliger te kunnen leven.

Bij het voorbijgaan van de priester, zal de moed bij de stervende man wel in de schoenen gezonken zijn.

O, geliefden, als de boog van Gods recht gespannen wordt stelt God al je heimelijke zonden in het licht van Zijn aangezicht, dan heb je niet zoveel meer te vertellen. O, dan gaan al je krachten wijken. O, dan kermt de ziel: *“HEER, ik voel mijn krachten wijken En bezwijken; Haast U tot mijn hulp, en red, Red mij, Schutsheer, God der goden, Troost in noden, Grote Hoorder van ‘t gebed.”*

Opnieuw klinken er naderende voetstappen. Met inspanning van alle krachten heft de stervende man zijn hoofd op en ziet een Leviet naderen. Een flauwe glimlach krult om de lippen van de stervende, want nooit had hij gedacht dat op deze eenzame weg en in deze dodelijke omstandigheden een Leviet zijn pad zou kruisen. Nou, die diaken zal zich toch wel over hem ontfermen?

't Viel echter opnieuw bitter tegen. Zodra de Leviet de stervende man in het oog krijgt, steekt hij, evenals de priester, de weg over en gaat tegenover hem voorbij. Ook deze Leviet gunde zich geen tijd voor zijn naaste.

De diakonie is allang geen gratis fonds meer voor de armen. Mensen

moeten zichzelf maar verzekeren, ja, zo wordt er geredeneerd in de kerken. Ik kan talloze gevallen opnoemen van kerkmensen die door onmacht niet rond kunnen komen, en door de diakonie niet worden geholpen. De huidige diakonie geeft bakken met geld aan de zending, terwijl eigen kerkmensen soms aan de geuwthonger lijden. Geloof je het niet? Mens, dan weet je nergens van.

Dus deze Leviet bekommerde zich ook niet om zijn medemens. Zijn lijfspreuk was: "Ben ik mijns broeders hoeder?" Dat is een mens van nature ten voeten uit. Wij hebben geen medelijden met onze medemens, nee, er is er maar Eén Die medelijden heeft met het gruis van Sion. Dat is de medelijdende Hogepriester uit Hebreëën 4:15.

Filippus moest evenwel de bloeiende gemeente in Samaria verlaten en afgaan in een weg welke woest was, om een zwarte Moorman het Evangelie te verkondigen. Hij moest gaan, zonder buidel en zonder male, om de blijde boodschap te verkondigen aan een zwarte, verdoemelijke Moorman.

Deze Leviet had daarin geen zin en hij had niet de minste zendingsdrang. Bovendien was aan die gewonde man niets te verdienen, dus was er ook niet veel aan die man verloren.

Je hebt van die mensen die je alleen nodig hebben als ze in de nood zitten, maar gaat het hen weer enigszins voor de wind, kennen ze je niet meer. En als ze aan je hemd ruiken dat je God vreest, dan moet je op geestelijke roofovervallen rekenen. *"Des mans huisgenoten zullen zijn vijanden zijn."* Waarom? Omdat een dienstknecht niet meerder is dan zijn Heer. Christus zegt: *"Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten. Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren."* Waarom? Om u op woorden te vangen, niet op hele preken, maar op woorden. Dat wilde die wetgeleerde hier ook bij Christus doen, Hem verzoekende.

En geliefden, het is geen wonder als we het beeld van die wetgeleerde, of van die priester en Leviet vertonen, dat is heel geen wonder. Het is een wonder als we het beeld van die barmhartige Samaritaan dragen, want dan dragen we het beeld van Christus.

De gewonde man is echter nog lang niet geholpen. Er staat dat hij half dood op de grond lag. Om geholpen te worden, leefde hij nog teveel. Als God een zondaar vindt op het vlakke des velds, vindt Hij zo'n mens dood in zonden en misdaden. God bekeert geen halfdode zondaren, maar dode zondaren, die weten dat ze dood zijn.

Nadat de Leviet tegenover hem voorbij gegaan is, vloeit alle hoop uit het hart van de gewonde man weg. Weet u wat zijn inleving was?

Psalm 142:4: *"k Wou vluchten, maar kon nergens heen, Zodat mijn dood voorhanden scheen, En alle hoop mij gans ontviel, Daar niemand zorgde voor mijn ziel."*

Die man lag dus op de rand van de hel en daar moet het ook nog vanaf. Als God uw ziel redt, gaat het niet alleen óp de punt, maar ook ván de punt van een naald. Dan worden alle wegen afgesneden en als alle wegen afgesneden zijn, neemt God ook dat laatste puntje weg. Verlóren, verlóren, voor eeuwig verlóren...!

Hoe staat het er ook weer? *"Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verlóren was", Luk. 19:10.*

Die stervende man aan de kant van de weg had dringend een bloedtransfusie nodig. Als het gebod gekomen is, dan ben je met de diakonie niet meer geholpen, want dan wordt het sterven, en sterven is God ontmoeten. Toen het gebod bij Saulus van Tarsen gekomen was, werden de zonden springlevend en toen is de oude, werkheilige mens, Saulus, gestorven (Rom. 7:9).

Dus aan die rondreizende diakenen moet je je hoop ook niet stellen, want dezulken verkwanselen liever hun tijd met het tellen van de inhoud der collectezakken, dan hun dure plicht waar te nemen om de armen de nodige handreikingen te doen.

Die halfdode man aan de kant van de weg, was op sterven na dood. De kerk had hem aan zijn lot overgelaten en nu was hij ten dode opgeschreven. Gods volk is in het stuk der ellende ten dode opgeschreven, ja, dat leven ze in als God hen komt te arresteren. Dan heb je wellicht een goede baan, een goed huwelijk, een mooi huis en een dure auto, maar als God in je leven komt en Zijn Beeld komt op te eisen, dan komt op al deze dingen de vloek te liggen. Ja, dan krijg je het vonnis des doods in je leden.

Zo lag die man daar. Hij had niet genoeg meer om te leven, maar nog net teveel om te sterven. Dan wordt het benauwd van alle zijden. Die man kon echter niet meer roepen, niet meer bidden, niet meer zoeken, want het oordeel snoerde zijn keel dicht en door de helse zielebenauwdheid hij kon geen geluid meer voortbrengen. Die man zou wensen om met Zacheus in de vijgeboom te mogen zitten, om nog een keer Jezus te zien wie Hij was, en dan voor eeuwig weg.

Toen die stervende man die Samaritaan aan zag komen, kreeg hij zijn laatste slag. Nu was het definitief met hem gedaan en in geestelijke zin kon hij nooit meer gered worden. Immers, van die Samaritanen was er geen enkel heil te verwachten, want de onderlinge haat tussen Joden en Samaritanen was diep geworteld en ze hadden geen omgang met

elkaar. De Joden wilden de leer zuiver houden tegenover de vrijzinnige godsdienst van de Samaritanen en de Samaritanen wilde de berg Gerizim niet opgeven, omdat dat de plaats was van hun aanbidding. Die halfdode man, was niet halfdood meer, maar stond op het punt om de laatste adem uit te blazen van de oude mens onder de Wet.

“Maar een zeker Samaritaan, reizende, kwam omtrent hem, en hem ziende werd hij met innerlijke ontferming bewogen”, Luk. 10:33.

Christus is van eeuwigheid bewogen over het lot van verloren zondaren. Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Christus is bewogen over een zondaar die zich niet meer redden kán. Hij is met innerlijke ontferming bewogen over de schare hoeren, tollenaars, moordenaars en belastingontduikers. Hoort u uw naam noemen? Hij heeft dezulken van eeuwigheid gekend en bemind. Hij heeft ze liefgehad met een eeuwige liefde.

“En hij [de Samaritaan] tot hem gaande...”

Velen preken een vluchtende zondaar tot een passieve Jezus. Dat is geen Evangelie. Dat is het evangelie van Arminius. Dit is Evangelie: *“En Hij [Christus] tot hem gaande...!”* Die Samaritaan is een type van Christus en die bebloede man is het verloren schaap. Tegenwoordig laten ze het verloren schaap naar de Herder zoeken, maar die stervende man had geen benen meer om te lopen, geen voeten om op te staan, geen stem om te schreeuwen, geen wil om te geloven, geen gebed meer te bidden, geen zucht meer te zuchten. Goddeloos, hopeloos, reddeloos en genadeloos.

“En hij [de Samaritaan] tot hem gaande...”

Die Samaritaan kwam geen seconde te vroeg, want die man moest in geestelijke zin zijn laatste adem nog uitademen, om der Wet te sterven en Gode te kunnen leven. Als dat gebeurt, sterft de oude mens en wordt dan als een lijk afgelegd.

Ja, dat gebeurt alvorens de nieuwe mens in Christus aangedaan kan worden. Tegenwoordig kunnen ze het beiden en laten de oude mens en de nieuwe mens hand in hand gaan, maar het is boerenbedrog. De oude mens moet worden uitgedaan, alvorens de nieuwe Mens, Christus, aangedaan kan worden. Met deze leer staat of valt de Kerk. Christus redt geen oude mensen, ofwel geen meewerkende zondaren, maar dode en verloren zondaren. Hij wacht om genadig te zijn. Wanneer? Als de oude mens onder de Wet wordt gedagvaard in de vierschaar van het geweten en zijn laatste adem moet uitblazen vanwege het onherroepelijke vonnis der Wet.

Rechtvaardigmaking bestaat niet louter uit een bekendmaking van

Gods eeuwige besluit in Christus, maar is een gerichtshandeling waarbij de oude mens gedagvaard en ter dood veroordeeld wordt in de dood van Christus.

O, als dat laatste mag worden verstaan, dan ligt in de dood van Christus het leven. Die gunst heeft God Zijn volk bewezen, opdat het altoos hem zou vrezen.

Die Samaritaan waagde zijn leven om die doodbloedende man te redden. Zo heeft Christus Zijn leven afgelegd in plaats van Zijn volk, opdat de doden eeuwig zouden leven in Hem. Christus heeft Zijn Eigen Ik eraan gegeven, opdat wij in Zijn dood de ‘ik-dood’ zouden sterven en de oude mens zouden afleggen, zoals een lijk afgelegd wordt.

Die Samaritaan was dus meer dan een reddende engel voor die man, die door de godsdienst was opgegeven als zijnde klinisch gestorven en uit het kerkelijke register verwijderd. Die priester en die Leviet deden in feiten aan passieve euthanasie.

Onlangs is ex-euthanasie-minister vermoord aangetroffen, maar ze is slechts in haar eigen zwaard gevallen, zoals Haman aan zijn eigen galg gehangen werd.

Het ging de priester en de Leviet allemaal zo snel, dat ze geen tijd hadden op de ziekenauto te bellen, laat staan dat zij een hand konden uitsteken. Ja, zo zullen ze zichzelf wel gerechtvaardigd hebben. Maar elk kind van God staat onder Gods bescherming en daartoe zendt de Heere ook Zijn engelen uit, gediensstige geesten die Zijn Woord doen, gehoorzamende de stem Zijns Woord.

Ik las eens van Samuël Rutherford dat hij als klein kind in een diepe put tuimelde. De kleine Samuël zakte steeds verder in de modderige bodem van de put. Plotseling was er een man, die de put afdaalde en de kleine Samuël aangreep, hem uit de bagger trok, hem in zijn armen nam, met hem door de schacht van de put naar boven ging en hem buiten de put op veilige bodem zette. De kleine Samuël keek verwaasd om zich heen. De man die hem gered had, was spoorloos verdwenen. 't Was een engel...

“En Hij tot hem gaande...”

De Heere had de kleine Samuël voor een hoger doel bestemd en hem een reddende engel gezonden. We zullen eerst een versje zingen, en wel uit Psalm 34, daarvan het vierde vers:

*Des HEEREN engel schaart
Een onverwinb're hemelwacht
Rondom hem die Gods wil betracht;*

*Dus is hij welbewaard.
Komt, smaakt nu en beschouwt
De goedheid van d' Alzegenaar;
Welzalig hij die, in gevaar,
Alleen op Hem vertrouwt!*

“En Hij tot hem gaande...”

Christus kómt niet alleen tot de zondaar, Hij rédt hem daadwerkelijk. De Samaritaan tot hem gaande verbond zijn wonden en goot olie en wijn daarin. De wijn ziet op het bloed van Christus, op de bloedgerechtigheid van Christus. Hij reinigt de zondaar in Zijn bloed. Zonder bloedstorting is er geen vergeving. Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. De wijn ziet dus op de rechtvaardigmaking, op de schuldvergeving. *“De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan. Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan. Gij vindt in gunst en niet in wraak Uw lust. De hitte van Uw gramschap is geblust.”* *“Gietende daarin olie en wijn.”*

De olie ziet op de inwoning van de Heilige Geest der heiligmaking, op grond van de borgheiligheid van Christus. Rechtvaardiging en heiligmaking zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden in Christus en nooit te scheiden. Die Hij geroepen heeft, heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, heeft Hij ook geheiligd en verheerlijkt, ineens en voor altijd.

De zuivere rechtvaardigmakingsleer is zeer verduisterd in onze dagen, omdat niet alleen de bevinding allerwege gemist wordt, maar temeer omdat Christus niet meer gepreekt wordt als het Einde der Wet en de oefeningen hieromtrent ontbreken.

Maar als de rechtvaardigmaking niet zuiver geleerd wordt, dwaalt men in alles. Als Christus niet gepreekt wordt als het Begin der herschepping Gods, het Einde van de Wet, de Eerste en de Laatste, dwaalt men in alles. Velen leren wel de wedergeboorte, maar zonder de daadwerkelijke rechtvaardigmaking, dus zonder vereniging met Christus. Wedergeboorte en rechtvaardigmaking vallen samen.

Dat de zakelijke kennis omtrent de rechtvaardigmaking dikwijls in een later stadium onder woorden gebracht kan worden, doet niets af van het feit dat voor de daadwerkelijke rechtvaardigmaking er geen geestelijk leven is. Bovendien is het Koninkrijk Gods niet gelegden in woorden, maar in kracht.

De leer van de rechtvaardiging van de goddeloze is bijna helemaal zoek in onze kerken. De kerken zijn rooms tot in het bot. En maar

klagen dat er weinig doorbrekend werk is, maar dat komt omdat de blinde de blinde is gaan leiden. Het is voorzeggd dat beiden dan in de gracht vallen. En dan maar spartelen en ploeteren om het hoofd boven water te houden en intussen de mensen blijven bedriegen dat dat ploeteren en dat spartelen dé kenmerken zijn van de wedergeboorte. Er zijn ook anderen, het nageslacht van Arminius, die de mens aan het werk zetten. Weet u wat die mensen zeggen? “Als je eenmaal besloten hebt dat je wedergeboren bent, doet dan je uiterste best om een heilig mens te worden. Je moet(!) vertrouwen dat Christus voor je gestorven is, want anders maak je God tot een leugenaar.”

We zullen maar niet deze zielsmisleidende ‘dogmatheek’ binnengaan, maar de tekst volgen.

Nadat de wonden van de stervende man verbonden zijn, tilt de barmhartige Samaritaan de man op zijn eigen beest en brengt hem naar de herberg om hem daar te verzorgen en te laten verzorgen.

Velen moeten, nadat zij hun wedergeboorte uit de kenmerken hebben opgemaakt, zelf hard aan de slag om Jezus na te volgen, om de geboden te onderhouden, want je moet voor je wedergeboorte, voor je redding, toch je dankbaarheid tonen.

Daarvan lees ik echter niets in de tekst en ik kan het ook in heel de Bijbel niet vinden. De Samaritaan doet het werk en **blijft** het doen. De geredde man wordt niet aan zijn lot overgelaten om er nu tegenaan te gaan, welnee, hij mag meerijden op de ezel van de Samaritaan.

Ja, Gods volk mag meerijden in de koets van Salomo, op de wagen van Gods vrijwillig volk en de Heere Jezus loopt er naast. Gods kinderen worden naar huis gereden en Christus loopt er naast. *“Eer Ik het wist, zette Mij Mijn ziel op de wagens van Mijn vrijwillig volk”, Hoogl. 6:12.*

De wagens zijn niet voor Christus, maar voor Zijn volk. Hij zoekt, Hij vindt, Hij redt, Hij zorgt en verzorgt, Hij gaat u met Zijn heillicht voor, Hij loopt u achterna met Zijn weldadigheden, Hij kent uw zitten, uw bestaan en van verre uw gedachten.

O, volk van God, u bent het best verzorgde volk ter wereld. Gods volk blijft evenwel ellendig tot haar laatste snik, maar *schoon 'k arm ben en ellendig, denkt God aan mij bestendig!* God is Zijn volk nooit één seconde kwijt.

Dus die barmhartige Samaritaan tilt die gewonde man, die als uit de dood het leven weder ontvangen heeft, op zijn ezel en gaat er zelf naast lopen. Wat betekent dit?

Die ezel ziet op de menselijke natuur van Christus. Hij heeft de zonde van Zijn volk op Zich genomen en weggedragen in een zee van eeuwig

vergetelheid. Het onstraffelijke Lam van God is gebukt gegaan onder de last der zonde van Gods uitverkorenen, om hen zalig te maken van de zonde, de zonde veroordeeld hebbende in het vlees.

En waarheen heeft die Samaritaan die man gebracht?

In een hospitaal? Waar staat dat?

Heeft hij die man in een revalidatiecentrum gebracht? Waar staat dat? Nee, de Kerk komt van de dood in het leven en dan neemt de Goede Herder dezulken op Zijn schouder om hen naar Huis te brengen, naar het Vaderhuis met zijn vele woningen. Niet direct, want naar het lichaam moeten ze nog een poosje op aarde verblijven, om de grote werken Gods te vertellen. Ook voor de tijd zorgt God goed voor Zijn volk, want die Samaritaan brengt die man in de herberg, zodat hij daar mag leven op kosten van Christus.

Wat is die herberg?

Dat is het broodhuis, Bethel! Dat is het wijnhuis waar de Bruid uit het Hooglied van spreekt. *"Hij voert mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij"*, Hoogl. 2:4. De Kerk komt niet van de regen in de drop, maar van de dood in het leven. In dat wijnhuis worden zij van liefde dronken. Dan zingen zij in God verblijd aan Hem gewijd, van 's Heeren wegen. Dan huppelen zij van zielevreugd, daar zij hun wens hebben verkregen. In die herberg, in dat wijnhuis, leeft de Kerk op kosten van en voor de verantwoordelijkheid van Christus. Dan hoef je niet meer in de verzekering, want dan mag je al je bekommernissen op Hem werpen voor tijd en eeuwigheid beide, want de prijs der ziele dat rantsoen is betaald en de schuld uitgewist.

Dus die man werd op de ezel gezet en naar de herberg vervoerd. Voor Christus was er geen plaats in de herberg, maar voor Gods volk maakt Christus plaats in Zijn kamers. Christus werd in een beeststal geboren en Gods volk wordt in een hotel wedergeboren. Christus heeft Zich elke plaats ontzegd om voor Zijn volk plaats te bereiden in het Vaderhuis.

't Is toch met geen woorden uit te drukken, volk des Heeren, welke toekomst wij te wachten staan. Ik kan dat eeuwige wonder niet verklaren. Als het hier bij tijd en ogenblikken al een hemel is op aarde is, wat moet de hemel zelf dan wel niet wezen? Voor elke hemel op aarde gaat een hel vooraf, maar de hel zelf verandert nooit in een hemel. De hel is de plaats der duivelen en zijn trawanten met de verdoemden. Een plaats waar weinig zal zijn en knersing der tanden.

De hemel is daar waar Christus is. Al zou Christus niet in de hemel zijn, wil ik er niet wezen. Zonder de Vader, Christus en de Heilige Geest is

de hemel een hel.

Toch verlaat de Samaritaan de herberg weer. De andere dag vertrekt hij en geeft de waard twee penningen, met de opdracht voor zijn geadopteerde cliënt te zorgen. Christus verlaat wel de aardse herberg door Zijn hemelvaart, maar met Zijn Geest blijft Hij overal tegenwoordig. Als Christus Zijn jongeren verlaat door Zijn hemelvaart, geeft Hij hen een Tegenpand, namelijk de tweede Trooster, de Heilige Geest. Hoewel Christus deze aarde lichamelijk verlaten heeft, draagt Hij toch zorg voor de Zijnen. Hij is Zijn Kerk nabij, vooral in het lijden. Al kan de inleving dikwijls het tegenovergestelde zijn.

God bakert Zijn volk in de verlatingen, opdat ze weten wat ze aan Hem hebben. Ik heb echter nooit gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood.

De Samaritaan gaf de waard twee penningen voor de onkosten. Twee penningen waren twaalf stuivers. Niet veel, zou je zeggen. Maar God betaalt Zijn volk meestal uit met dubbeltjes en stuivers. Hij houdt Zijn kinderen graag afhankelijk en laag bij de grond. Toch ontbreekt het hen nooit aan het noodzakelijke. Als de discipelen zonder buidel en male zijn uitgezonden, wordt hen de vraag gesteld of het hen ooit aan iets ontbroken heeft. Het antwoord is eensluidend: "Nee."

God zet Zijn kinderen echter niet op water en brood, maar geeft hen voedsel, deksel en gemeenschap. Hij geeft altijd boven bidden en boven denken. Onverdiende zaligheid heb ik van mijn God genoten. Dan is een bekertje water nog genade.

Maar die twee penningen in deze gelijkenis hebben nog een veel diepere betekenis. We lezen de tekst nog een keer: *"En des anderen daags weggaande, langde hij twee penningen uit, en gaf ze den waard, en zeide tot hem: Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom"*, Luk. 10:35.

Des anderen daags. Als de ziel gered is uit het vonnis der Wet, mag de ziel geruime tijd in de gemeenschap met Christus leven. De Heere vertrekt niet direct, maar is de ziel dan zeer nabij en dat wordt ook zo ervaren. Dan is de ziel boven het stof en verheft des Heeren lof. *"Dan vloeit mijn mond steeds over van Uw eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden."*

Die Samaritaan betaalde de Waard met twee penningen. Christus heeft aan het recht Gods voldaan met Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid. Daar zijn die twee penningen een beeld van; niet de zaak zelf, maar een beeld. Christus is niet alleen Borg van verdienste, maar ook Borg van toepassing. Daar was die man het lijdend

onderwerp van, niet onbewust, maar met de bewustheid des geloofs. Tenslotte zegt de Samaritaan bij zijn vertrek nog wat tegen de waard. *"Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom."*

Gods volk mag leven uit de hand van God, want uw Vader in de hemel betaalt ook uw voedsel, deksel en kleding, volk des Heeren. De Vaderlijke Voorzienigheid is een wezenlijke troost in het leven der genade. Gods volk mag zich met lichaam en ziel aan God toevertrouwen. Dat is dus wel een geground vertrouwen, want aan dit vertrouwen gaat de grond der zaligheid vooraf in de toepassing, namelijk de gerechtigheid van Christus, in de vergeving van al onze zonden door Zijn bloed. Zonder de rechtvaardigmaking, zonder de vrijspraak in Christus door het geloof, kan er van waar vertrouwen in en een toevertrouwen aan God geen sprake zijn. Als we sjoemelen met de rechten Gods, dan verspelen we Zijn dadelijke gunst. Ach, wat blijft er over, mensen, NA ontvangen genade? Een verzondigd leven en een Borg Die leeft en aan de ziel het leven geeft! Amen! Of heeft u het er nog goed vanaf gebracht? Met Gods ware volk gaat het van beter naar best. MIS! Van groter zondaar worden en minder zonden doen? Ook mis! Het gaat van de hel naar de hemel en dan is Christus mijn Hemel en ik Zijn hel. Ja, zo reist Gods volk van het vervloekte Jericho naar het hemelse Jeruzalem.

Kan ik u, geliefden, nu niet jaloers maken op deze gewillige Zaligmaker die hellelingen als een vuurbrand uit het vuur rukt? Hij is de schoonste van alle mensenkinderen en genade is in Zijn lippen uitgestort, ja, Hij geeft genade voor genade, zelfs aan de wederhorigen. Gods volk mag zich onvoorwaardelijk in Gods handen bevelen voor tijd en eeuwigheid beide, want Christus heeft in de plaats van Zijn volk Zijn geest in de handen van Zijn Vader bevolen en al Zijn kinderen in Zijn beide handpalmen gegraveerd. Gods kinderen zijn nooit uit Gods gedachten en ze zullen van Hem niet vergeten worden, want de Vader Zelf heeft u lief, kind des Heeren, zegt den Heere uw Ontfermer.

"Draag zorg voor hem: en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven, als ik wederkom."

O, die goddelijke zorg voor een ongewend kalf. O, die goddelijke voorzienigheid voor een botte duif. O, die liefdevolle Vaderlijke kastijdingen voor een hel als ik ben. Weet u wat de Heere zegt over dat volk? *"Is die altijd afhoererende Efraïm Mij niet een dierbare zoon, ja, is Hij mij niet een troetelkind? Sinds Ik aan hem denk, rommelen Mijn ingewanden van barmhartigheid over hem."*

Geliefden, nog een enkel woord.

Zoals die Samaritaan zich verantwoordelijk stelt voor die gewonde man, zo stelt Christus Zich verantwoordelijk voor de Zijnen, voor tijd en eeuwigheid beide. De Samaritaan gaf twee penningen op voorschot en staat volledig in voor de verdere kosten bij zijn wederkomst. Christus heeft Zijn Kerk gekocht, niet voor twee penningen, maar met de Prijs van Zijn dierbaar bloed. Gods kinderen leven op Zijn kosten en genieten hier op aarde van de rente van het kapitaal. Al wat hen ontbreekt, geeft Hij hen zo zij het Hem smeken, mild en overvloedig. En in momenten van uiterste beproeving, antwoordt Hij hen éér ze roepen. *"Draag zorg voor hem; en zo wat gij meer aan hem ten koste zult leggen, dat zal ik u wedergeven als ik wederkom."* Wat betekent dat? *"Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan", Matth. 25:40.*

Als Christus met de gelijkenis geëindigd is, stelt Hij stelt de wetgeleerde een laatste vraag: *"Wie dan van deze drie dunkt u de naaste geweest te zijn desgenen, die onder de moordenaars gevallen was?"* De priester, de Leviet of de Samaritaan?

De wetgeleerde antwoordde: *"De Samaritaan."*

MIS! Nee, dat zei hij niet. *"En hij zeide: Die barmhartigheid aan hem gedaan heeft."*

De wetgeleerde wilde het woord 'Samaritaan' niet eens op de lippen nemen. De benaming 'Samaritaan' was hem te verachtelijk, want dat was voor de Joden een scheldwoord. Joden hielden geen gemeenschap met de Samaritanen. Als het over Samaritanen ging, spogen ze op de grond. Doch niet de priester, noch de Leviet, maar een Samaritaan had zijn naaste barmhartigheid bewezen. De Samaritaan had met zijn barmhartigheid die priester en die Leviet in hun schande gezet. Hij had slechts gedaan wat hij schuldig was te doen, als een onnutte dienstknecht, de Wet van Christus vervullende.

De priester en de Leviet gingen prat op de Wet van Mozes, maar zij roerden de Wet nog met geen vinger aan. Ze konden hun naaste gemakkelijk dood laten bloeden.

Geliefden, zelfs ware broeders kunnen met dat soort van eigenliefde bezet zijn. Als de waarheid een beetje te scherp wordt, gaan er velen tegenover je voorbij. De priester en de Leviet hielden het bij de Wet van Mozes, maar de Wet van Mozes is zonder barmhartigheid, omdat het alles moet. De Samaritaan had echter een andere Wet vervuld, namelijk die van Christus. *"Draag elkanders lasten, en vervult alzo de*

wet van Christus”, Gal. 6:2.

De Wet van Christus te vervullen is geen moeten, maar een mogen. Gods volk mág haar naaste dienen, omdat Christus haar Plicht is. Dat is Evangelie, dat is het dienen van Christus in mij. Die wetgeleerde was aan dat geheim vreemd, ja, hij was er een vijand van. Hij wilde van genade niet leven. Daarom zeide Jezus tot hem: *“Ga heen, en doe gij desgelijks!”* Met dat bevel werd de wetgeleerde van zijn voetstuk afgeslagen en aan zijn helse oogmerken ontmaskerd. Christus zet de wetgeleerde schaakmat met zijn eigen pionnen. De man was in zijn eigen garen gevangen, in zijn eigen kuil gevallen. Zijn oogmerk was om Christus op Zijn woorden te vangen, maar de man had er geen erg in dat de woorden van de Zaligmaker onfeilbaar waren, overal en altijd. Christus sprak ook als Machthebbende, overal en altijd. *“Ga heen, en doe gij desgelijks!”*

Die wetgeleerde heeft die opdracht in ongeloof verworpen en is met zijn wettische staart tusen zijn vrome benen weggeslopen. Hij zag de opdracht als een gebod en niet als een belofte waarvan Christus Zelf de Vervuller is. Hij maakte van dat gebod niet zijn gebed, want hij was rijk en verrijkt en had geens dings gebrek.

De wetgeleerde had het doen der Wet in een hoog vaandel staan, maar nu ontdekt Christus hem eraan dat hij de Wet nog met geen vinger aanroerde. Met zijn mond eerde hij Mozes, maar met zijn hart hield hij zich verre van de feitelijke bediening der Wet.

De wetgeleerde is heengegaan, zoals hij gekomen was. Zijn devies van de wetgeleerde was: *“Doe dat en gij zult leven.”* Maar toen het gebod gekomen was, *“Ga heen, doe gij desgelijks”*, is hij wel heengegaan, maar heeft niet desgelijks gedaan. Die prijs was hem te hoog, want daarmee kon hij het leven niet meer verdienen! Hij wilde zalig worden door het “doe-dat” der Wet, maar Christus had hem met het “doe dat” der Wet de werkheilige stenen uit zijn zakken geslagen en toen is die man bedroefd heengegaan, om in de villa van de rijke jongeling uit te huilen. Och, wat zullen die twee elkaar toch beklaagd hebben, vanwege de harde behandeling die Christus hen gegeven had. Toen heeft de rijke jongeling een fles wijn uit de kast gehaald, zeggende: *“Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij.”* En zij leefden nog lang en gelukkig, totdat zij hun ogen opsloegen in de eeuwige pijn.

Tot Zijn kinderen zegt Christus niet: *“Doe dat en gij zult leven”*, ook niet: *“Leef en doe het.”* Nee, dat is de leer van Richard Baxter, de leer van de refo-neonomanen.

Weet u wat Christus tot de Zijnen zegt? *“Ik leef en gij zult leven.”*

Hij zegt niet: *“leef en doe het”*, maar: *“lééf, omdat Ik het gedaan heb, want uw vrucht worde uit Mij gevonden.”* Dat geldt ook voor het ‘getuigen zijn’. Dat moet niet, Gód doet het. Gij zúlt Mijn getuigen zijn. Dan is er ook een heengaan in Hem. Ga dán heen, onderwijst al den volken”, met een belofte: *“En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld.”*

Geliefden, Christus reist door alle landen, en haalt Zijn volk eruit. Bent u er weleens uit gehaald, uit de put van uw verlorenheid? Of moet u zeggen: *“U moest eens weten; ik zak steeds dieper in die helse jammerkolk.”*

O, verloren zondaar, Christus is in uw ellendepot afgedaald en Hij bevindt Zich op de bodem van uw verlorenheid. Laat los, en u zult losgelaten worden. En als dat laatste draadje zal worden doorgeknipt, dan zal Christus door Zijn Geest in uw verloren ziel doen klinken: *“De eeuwige God zij u een Woning; en van onder, eeuwige armen.”* Volk van God, God heeft Zijn armen onder uw hel doorgeschoven, ja, van onder eeuwige armen. Amen.

Dankgebed

Gemeente, zingen we tot slot: Psalm 138:4.

*“Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij leven.
Is 't, dat mijns vijands gramschap brandt,
Uw rechterhand
Zal redding ge ven.
De HEER' is zo getrouw als sterk,
Hij zal Zijn werk
Voor mij volenden,
Verlaat niet wat Uw hand begon,
O Levensbron,
Wil bijstand zenden.”*

Zegenbede.

© Dit is een publicatie van “de rokende Vlaswiek”

website: www.derokendevlaswiek.nl

email: info@derokendevlaswiek.nl